



Helen



ИЗМЕНА

Helen
Френк

«Мультимедийное издательство Стрельбицкого»

Helen

Френк / Helen — «Мультимедийное издательство
Стрельбицкого»,

Елеонора - вродлива жінка, сорока шести років, життя якої протікає в розміреному і практичному ритмі. Ніби то, все складається, як найкраще: успішна робота і «правильний наречений», але їй завжди чогось не вистачає. Можливо – це криза середнього віку? А можливо відсутність кохання в її житті? Всі ці питання хвилюють її до тих пір, поки в її життя не вривається Френк. Вродливий, сексуальний, звабливий та палкий італієць, викликає в неї почуття, які лякають її. Чим закінчиться ця історія кохання, молодого «Казанови» і жінки, яка ніколи не дозволяла собі закохуватися?

© Helen

© Мультимедийное издательство
Стрельбицкого

Содержание

Зустріч	6
Конец ознакомительного фрагмента.	9

Helen Френк

*Sentire il tuo respirare
Sulle mie labbra e un regalo del cello
Sciogliermi nei tuoi occhi blu
E un incanto meraviglioso
Incontrarti e un miracolo
Grazie di esistere.*

*Відчувати твій подих на моїх губах -
Подарунок небес.
Розчиняючись в твоїх синіх очах.
Дивовижні чари.
Зустріч з тобою -
Неймовірне диво.
Ти подарував мені рай.
Дякую, що ти був.*

*Отлюбила, отстрадала и в просторах пустоты
Не ждала и не гадала, что придешь однажды ты.
Есть у сердца сны и память, волны стужи и тепла,
Но руками, но губами помню одного тебя.*

*Ты мне нужен, как свет росы грозе,
Ты мне нужен – ты не такой, как все.
Свет потушен – вздыхает тишина,
Ты мне нужен и я тебе нужна.*

Ірина Аллегрова

Я присвячую свій твір всім жінкам після сорока. Хочу, щоб в житті кожної з нас було стільки щастя, скільки може витримати людське серце. Бо ми того варті. Були варті, коли нам було 20, і пізніше, коли нам було 30 років. Варті зараз, після сорока, і будемо варті завжди. Ми, жінки, є всесвітом. Немає на землі нічого більш тендітного, чарівнішого і ніжнішого, ніж ми.

Своїм твором хочу принести красу в серця жінок, описавши історію кохання двох людей. Натхнення для написання цієї історії мені прийшло від зустрічі з цим чоловіком. Він насправді такий, яким я його описала. Здавалося б, таких не існує. Але він справжній і повен кохання. І я мала щастя зустріти Його. Я більш ніж впевнена, що і безліч інших жінок в своєму житті мали щастя зустріти Того Єдиного, якого носять завжди в своєму серці. А ті, що досі не зустріли, не втрачайте надії, прийде і до вас та чарівна мить, коли погляд наткнеться на блиск Його очей і все в житті зміниться. Усе піде в більш яскравому та інтригуючому ритмі.

Бажаю вам романтичного настрою і відчуття закоханості!

Helen

Зустріч

У якийсь момент свого життя кожен з нас усвідомлює, що чогось не вистачає. Можливо, цей момент настає в сорок років, а можливо, і в сорок п'ять? Але мені сьогодні вже сорок шість. Відчуття несправедливості – ось, що я відчуваю. Сьогодні вже сорок шість, а я навіть не встигла побути щасливою. Життя пройшло, ніби фільм, тільки дивитися немає на що. Немає відчуття щастя. Та його, мабуть, і ніколи не було. Ти можеш мати в житті все: престижну роботу, гарний дім, успіх у чоловіків, але все це не зробить тебе щасливою. Бо коли в душі немає кохання, тобі завжди не вистачатиме чогось.

І мені не вистачає тільки того єдиного, чим мене обділила доля – кохання. Ніколи моє серце, моя душа не були переповнені кимось. Я завжди дозволяла себе любити і ніколи не дозволяла собі любити когось. А можливо, і не було того єдиного, кого хотіла б полюбити. Ці всі думки приходять мені в голову зранку, в день мого народження. Це зовсім не означає, що я чимось не задоволена. Ні. Тільки от ніяк не звикну до того, що приходить старість. І правда дуже проста – не хочу старіти. Не хочу усвідомлювати реальність, що вже ніколи і нічого не буде так, як було двадцять років тому. Та я і не хочу повертатися назад.

Аналізуючи своє життя сьогодні, можу сказати, що прожиті роки не пройшли успішно. Я закінчила університет, зробила успішну кар'єру як перекладач (працюю в іноземній компанії з питань інвестицій). Маю заробітну плату, яка дозволяє мені бути економічно незалежною. Ні, життя не пройшло повз мене, навіть навпаки. Можу вважати себе пестункою долі, якби тільки в сімейному житті все не було так сумно. Але й тут головну роль зіграло моє «Я», моє небажання прожити ті роки, які мені далися, з чоловіком, який ніколи не був близьким для мене. Тому і розлучення було неминучим.

У голові пролітає безліч думок, але на сьогодні досить. Сьогодні – мій день і святкувати буду, як мені того хочеться. Тому беру до рук телефон, набираю номер мого водія і прошу відвезти мене до торговельного центру. Піду лікувати душу. Шопінг.

За вікном квартири сонце, яке нагадує, що літо вже пройшло. Але тепло від осіннього сонця таке ж приємне. Тому вбрання підбираю відповідно до погоди і до нагоди. Одягаюсь повільно, підбираючи і міняючи, щоб все було бездоганно. У житті жінки важливі дві речі: як вона одягнена і наскільки вона себе любить. «Любити себе» – це найголовніше з того, що ми маємо робити кожного дня, кожної години. Завжди. Я люблю себе. Люблю своє обличчя, люблю свої очі, свої губи, люблю волосся. Я люблю себе всю з голови до ніг. Мені подобається доглядати своє тіло, подобається одягати його в гарні речі. Мені подобається бути гарною. Тому, стоячи навпроти дзеркала, роблю макіяж: легкий, денний. Після сорока макіяж повинен бути природнім. Потрібно бути уважною у підборі кольорів, відтінків. Ніколи не перебільшувати, все в міру. У моєму житті все в міру, все на своїх місцях. Усе завжди проаналізоване, продумане і вже потім – зроблене. Так, макіяж зроблено. Із дзеркала на мене дивиться молода, вродлива жінка, років сорока. Я задоволена собою. Як говорить моя донька: «Мамо, яка ти гарна!»

Спогади про доньку приносять мені трохи смутку. Моя донька. Моя Ірен. Моє друге «Я». Навіть не друге – моє перше «Я». Усе моє життя пов'язане з нею. Думки, бажання жити, бажання бути гарною, бажання удосконалювати себе, все це – заслуга моєї доньки. Вона -мій стимул в житті, моє натхнення, вона – зміст мого життя. Вона – єдине світле, гарне почуття. Наразі вона закордоном, на стажуванні. Ми спілкуємося по телефону по шість, сім разів на день, але цього замало, щоб заповнити порожнечу в душі від її відсутності.

Дзвінок в двері відволікає мене від думок. Йду відкривати двері, за дверима кур'єр з великим букетом троянд. Приймаю квіти, дякую хлопцеві і в цей момент дзвонить телефон:

– Привіт, Лер, кохана.

- Привіт, Едуарде, приємно тебе чути.
- Люба, вітаю тебе з днем народження. Тобі принесли вже квіти?
- Так, щойно. Дякую.
- Тобі подобаються?
- Ти знаєш, як зробити жінку щасливою!
- Не жінку, тебе, тебе хочу зробити щасливою, ти мені це дозволиш?
- Що ти маєш на увазі?
- Чи можу я запросити тебе на вечерю?
- Я подумаю.
- Як завжди. Тобі казали, що твої капризи неможливо зрозуміти.
- Знаю, але мої капризи – це я.
- Я зрозумів. Не маєш бажання сьогодні святкувати, бо хочеш плакати за своїми роками,

що проходять. Чи не так? Ти маєш зрозуміти тільки одне: ти – як дороге вино: чим більше років проходить, тим ціннішим воно стає, так і ти з роками стаєш все кращою.

- Дякую, приємно чути компліменти з самого ранку, – сміюся я.
- Компліменти? Ні! Кохана, це правда. Ти в мене найкраща на землі.
- Вибач, мені потрібно бігти, пацієнти чекають. А щодо вечері, ти подумай. Добре?
- Добре, я подумаю.

Кладу телефон з думкою про Едуарда. Ми знайомі вже п'ять років. Ми познайомилися в той момент мого життя, коли мені, як ніколи, була потрібна допомога. У момент мого розлучення з чоловіком. Розлучення. Це окрема тема в житті кожної жінки. Ні, я не маю на увазі, що ми всі після сорока хочемо розлучитися. Ні. Правда в тому, що рідко хто з нас має щастя бути щасливим у шлюбі. І тут повинні вирішувати, що важливіше: що про тебе і твою сім'ю подумають знайомі, друзі, сусіди чи, можливо, для тебе важливішим є особисте щастя, особисте задоволення? Задоволення від спокійного життя, в якому немає місця безглуздим сваркам, непорозумінням, небажанню щось змінити. Це все про мого чоловіка. Не було можливості зберегти той шлюб, хоча до останнього робила все можливе для того, щоб сім'я була єдиною: донька мала батька, а я – чоловіка. Тільки от чоловік мій нічого того, що хотіла я – не хотів. Йому завжди було добре тільки на дивані біля телевізора. Тому я його там і залишила. Я не критикую його. Це його життя і йому його прожити, тільки вже без мене.

Дивлюся на годинник. І навіть годинник сьогодні мені нагадує про вік, про час, що спливає. Тому йду до гардеробної кімнати, вибираю сумку і сходжу на низ. Влад, мій водій, хлопець надзвичайно пунктуальний і відповідальний, вже стоїть біля авто.

- Доброго дня, Влад, спочатку заїдемо в перукарню.
- Доброго дня, Елеоноро Володимирівно, на проспект Пушкіна?
- Так, так, як завжди, – киваю я головою.

Я люблю автомобіль. Він дає тобі відчуття свободи, швидкості, безмежності. Я насолоджуюся поїздкою в машині. Ми з Владом ніколи не розмовляємо. У мене немає претензій до нього, а він не має запитань до мене. Усе працює за чітко розробленим графіком і досі задовольняє нас обох.

- Приїхали, – Влад виходить з машини, відкриває мені двері і, як завжди, опускає очі. Він досить гарний, молодий, приємний хлопець.

– Я затримаюсь в перукарнідесь на години дві, тому ти вільний на цей час. Побачимось пізніше.

У перукарні свій запах. Приємний, чаруючий. Я люблю перукарню, особливо цю. Тут усі знають все один про одного. Ми часто зустрічаємося тут з подругами. В іншому місці не вистачає часу, але перукарня – це святе. Сьогодні також приємна зустріч. Я ще здалеку бачу свою знайому, яку не бачила вже майже два роки.

– Привіт, Наталю, як приємно тебе бачити. Як справи? Куди ти зникла? Вибач, стільки запитань, але, справді, де ти зникла?

– У депресії, – відповідає Наталя зі смутком в очах.

Я почуваю себе незручно. Виникає бажання провалитися крізь землю. От потрібно мені було запитувати?

– Два роки вже лікуюсь у психолога, не знаю навіть з чого все почалося. Напевно, з того, що не хотілося ні з ким спілкуватися, не хотіла виходити з квартири. Не виходила на вулицю. Усі друзі відвернулися від мене, бо від них відвернулася я.

Я слухаю Наталку і мені стає сумно від усвідомлення того, що життя інколи дуже несправедливе щодо нас. Чому ця жінка, що не так давно була сповнена енергії, сьогодні виглядає заляканою і зруйнованою?

– Лікар сказав виходити в люди, прогулюватись по магазинах, – продовжує Наталя, – навіть коли немає бажання. Тому сьогодні і вирішила прийти в перукарню.

– От і правильно вирішила. Зміни в житті починаються із зачіски. От побачиш все зміниться, все піде по-іншому, всьому є кінець, і поганому також.

Я обіймаю Наталку:

– Бережи себе.

Дівчина проводить мене до мийки, щоб вимити волосся. Але в моїй голові крутиться запитання. Чому? Чому так сталося з Наталкою? А втім не тільки з Наталкою. Життя сьогодні – суцільний стрес. Наш вік – вік депресії. Особливо для нас, жінок, бо ми занадто емоційні і вразливі. Нам не вистачає уваги, розуміння, любові. Не вистачає тієї правильної людини поряд, яка дасть тобі відчуття щастя, задоволення, свободи. Немає тієї людини. І от «депресія», ліки. А потім? Ні, я не погоджуюсь з такою долею. Це не моє, я буду боротися за себе, за свій розум. Я не дозволю ніяким обставинам, ніяким подіям, ніяким людям – зламати мене. Забагато філософії? Але так завжди, коли я в перукарні. Я відпочиваю душею і тілом. Добре, приємно, затишно. Володимир, мій перукар, закінчує свою роботу.

– Вам подобається?

– Подобається, як завжди. Ти завжди на висоті. Дякую.

Я справді вдячна йому. Із дзеркала на мене дивиться вродлива, вишукана жінка з красивою зачіскою. Упевнена в собі і в своїх чарах над чоловіками, особливо, коли бачу погляд Володимира. Я знаю, що він хотів би перейти межі дозволеного, але немає права. Тому він знає своє місце і ніколи не помиляється. Дякую за роботу, розраховуюсь і виходжу на вулицю. Після перукарні кожна жінка відчуває себе богинею. Найкрасивішою, найпривабливішою, найнай... І так воно і є.

– Владе, а зараз відвези мене до торговельного центру. Хочу придбати собі подарунок на день народження. Я проведу декілька годин там, ти вільний на цей час.

– З днем народження вас, Елеоноро Володимирівно!

– Дякую, – посміхаюся я.

Авто зупиняється, я виходжу з машини, не давши водієві можливості відкрити двері першому.

– Побачимось пізніше.

– Буду чекати вашого дзвінка. Бажаю вам гарно провести час.

Торговельний центр – це накопичення енергії. Енергії людей, енергії грошей, енергії життя. Мені поспішати нікуди, тому йду повільно, розглядаючи вітрини. Вирішую, що хочу купити свої улюблені парфуми. Беру курс на парфумерію, що не так вже просто зробити, враховуючи ту кількість людей, які розгулюють по торговельному центрі.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.